

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 591

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 18 iulie 2019

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 83 din 12 februarie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 4 alin. (1), art. 5 alin. (1)—(3), art. 7, art. 8 alin. (1) și (5), art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și a Legii nr. 77/2016, în ansamblul său.....	2–10
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 29 din 3 iunie 2019 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	11–15
★	
Tabloul Național al Arhitecților	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 83**

din 12 februarie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 4 alin. (1), art. 5 alin. (1)—(3), art. 7, art. 8 alin. (1) și (5), art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și a Legii nr. 77/2016, în ansamblul său

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Sorin-Ioan-Daniel-Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 5 alin. (2), art. 8 alin. (5), art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, excepție ridicată de Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 13.397/212/2016/a1 al Judecătoriei Constanța — Secția civilă, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 646 D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 650 D/2017, nr. 700 D/2017, nr. 711 D/2017, nr. 776 D/2017, nr. 824 D/2017, nr. 834 D/2017, nr. 844 D/2017, nr. 845 D/2017, nr. 937 D/2017, nr. 980 D/2017, nr. 1.029 D/2017, nr. 1.037 D/2017, nr. 1.197 D/2017, nr. 1.232 D/2017, nr. 1.266 D/2017, nr. 1.311 D/2017, nr. 1.500 D/2017, nr. 1.576 D/2017, nr. 1.661 D/2017, nr. 1.689 D/2017, nr. 1.690 D/2017, nr. 1.707 D/2017, nr. 1.721 D/2017, nr. 1.745 D/2017, nr. 1.747 D/2017, nr. 1.749 D/2017, nr. 2.212 D/2017, nr. 2.354 D/2017 și nr. 2.365 D/2017, având ca obiect excepții de neconstituționalitate parțial identice, ridicate de Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 22.354/212/2016/a1 al Judecătoriei Constanța — Secția civilă, de Societatea Bancpost — S.A. din București în Dosarul nr. 11.038/233/2016 al Judecătoriei Galați — Secția civilă, de Societatea Bancpost — S.A. din București în Dosarul nr. 29.164/245/2016 al Judecătoriei Iași — Secția civilă, de Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 21.636/301/2016 al Judecătoriei Sectorului 3 București — Secția civilă, de Societatea ERB New Europe Funding II BV din Amsterdam, Olanda, în Dosarul nr. 7.581/221/2016 al Judecătoriei Deva, de Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 4.210/176/2016 al Judecătoriei Alba Iulia, de Societatea Bancpost — S.A. din București în Dosarul nr. 5.343/182/2016 al Judecătoriei Mangalia, de Societatea ERB New Europe Funding II BV din Amsterdam, Olanda în Dosarul nr. 10.065/280/2016 al Judecătoriei Pitești — Secția civilă, de Societatea Bancpost — S.A. din București în Dosarul nr. 1.347/267/2016 al Judecătoriei Novaci, de Societatea

Bancpost — S.A. din București în Dosarul nr. 26.220/303/2016 al Judecătoriei Sectorului 6 București — Secția civilă, de Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 16.667/302/2016 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția civilă, de Societatea Bancpost — S.A. din București în Dosarul nr. 24.591/302/2016 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă, de Societatea Bancpost — S.A. din București în Dosarul nr. 4.672/333/2016 al Judecătoriei Vaslui, de Societatea Bancpost — S.A. din București în Dosarul nr. 19.724/281/2016 al Judecătoriei Ploiești, de Societatea Bancpost — S.A. din București în Dosarul nr. 16.058/280/2016 al Judecătoriei Pitești — Secția civilă, de Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 14.326/281/2016 al Judecătoriei Câmpina, de Societatea Kruk România — S.R.L. din București în Dosarul nr. 6.877/190/2016 al Judecătoriei Bistrița — Secția civilă, de Societatea Rocapital IFN — S.A. din București în Dosarul nr. 18.001/94/2016 al Judecătoriei Buftea — Secția civilă, de Societatea Bancpost — S.A. din București în Dosarul nr. 20.437/281/2016 al Judecătoriei Ploiești — Secția civilă, de Societatea ERB New Europe Funding II BV din Amsterdam, Olanda în Dosarul nr. 5.543/305/2016 al Judecătoriei Sfântu Gheorghe, de Societatea ERB New Europe Funding II BV din Amsterdam, Olanda în Dosarul nr. 6.004/305/2016 al Judecătoriei Sfântu Gheorghe, de Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 6.030/333/2016 al Judecătoriei Vaslui, de Societatea Bancpost — S.A. din București în Dosarul nr. 31.079/245/2016 al Judecătoriei Iași — Secția civilă, de Societatea Marfin Bank (România) — S.A. din București în Dosarul nr. 11.132/233/2016 al Judecătoriei Galați — Secția civilă, de Societatea Bancpost — S.A. din București în Dosarul nr. 21.126/233/2016 al Judecătoriei Galați — Secția civilă, de Societatea Bancpost — S.A. din București în Dosarul nr. 439/245/2017 al Judecătoriei Iași — Secția civilă, de Societatea Bancpost — S.A. din București în Dosarul nr. 13.624/281/2016 al Judecătoriei Ploiești — Secția civilă, de Societatea Bancpost — S.A. din București în Dosarul nr. 25.617/233/2016 al Judecătoriei Galați — Secția civilă și de Societatea Bancpost — S.A. din București în Dosarul nr. 16.502/281/2016 al Judecătoriei Ploiești — Secția civilă.

4. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 646 D/2017, 650 D/2017, nr. 700 D/2017, nr. 711 D/2017, nr. 776 D/2017, nr. 824 D/2017, nr. 834 D/2017, nr. 844 D/2017, nr. 845 D/2017, nr. 937 D/2017, nr. 980 D/2017, nr. 1.029 D/2017, nr. 1.037 D/2017, nr. 1.197 D/2017, nr. 1.232 D/2017, nr. 1.266 D/2017, nr. 1.311 D/2017, nr. 1.500 D/2017, nr. 1.576 D/2017, nr. 1.661 D/2017, nr. 1.689 D/2017, nr. 1.690 D/2017, nr. 1.707 D/2017, nr. 1.721 D/2017, nr. 1.745 D/2017, nr. 1.747 D/2017, nr. 1.749 D/2017,

nr. 2.212 D/2017, nr. 2.354 D/2017 și nr. 2.365 D/2017, pune în discuție, din oficiu, conexarea cauzelor.

6. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

7. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 650 D/2017, nr. 700 D/2017, nr. 711 D/2017, nr. 776 D/2017, nr. 824 D/2017, nr. 834 D/2017, nr. 844 D/2017, nr. 845 D/2017, nr. 937 D/2017, nr. 980 D/2017, nr. 1.029 D/2017, nr. 1.037 D/2017, nr. 1.197 D/2017, nr. 1.232 D/2017, nr. 1.266 D/2017, nr. 1.311 D/2017, nr. 1.500 D/2017, nr. 1.576 D/2017, nr. 1.661 D/2017, nr. 1.689 D/2017, nr. 1.690 D/2017, nr. 1.707 D/2017, nr. 1.721 D/2017, nr. 1.745 D/2017, nr. 1.747 D/2017, nr. 1.749 D/2017, nr. 2.212 D/2017, nr. 2.354 D/2017 și nr. 2.365 D/2017 la Dosarul nr. 646 D/2017, care este primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, făcând referire la jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

9. Prin Încheierea nr. 663 din 20 ianuarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 13.397/212/2016/a1, **Judecătoria Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 5 alin. (2), art. 8 alin. (5), art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016.** Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 646 D/2017.

10. Prin Încheierea nr. 790 din 25 ianuarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 22.354/212/2016/a1, **Judecătoria Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 5 alin. (2) și art. 10 din Legea nr. 77/2016.** Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 650 D/2017.

11. Prin Încheierea nr. 66 din 3 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 11.038/233/2016, **Judecătoria Galați — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3, art. 8 alin. (5) și art. 10 din Legea nr. 77/2016.** Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 700 D/2017.

12. Prin Încheierea din 17 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 29.164/245/2016, **Judecătoria Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3, art. 4 alin. (1), art. 5 alin. (1) și (3), art. 7, art. 8 alin. (1) și (5) și art. 11 din Legea nr. 77/2016.** Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 711 D/2017.

13. Prin Încheierea din 10 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 21.636/301/2016, **Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza întâi, art. 1 alin. (3), art. 3, art. 5 alin. (2) și art. 10 din Legea nr. 77/2016.** Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 776 D/2017.

14. Prin Încheierea din 15 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 7.581/221/2016, **Judecătoria Deva a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 din Legea nr. 77/2016.** Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 824 D/2017.

15. Prin Încheierea din 15 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 4.210/176/2016, **Judecătoria Alba Iulia a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 5 alin. (2), art. 8 alin. (5), art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016.** Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 834 D/2017.

16. Prin Încheierea din 28 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 5.343/182/2016, **Judecătoria Mangalia a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3, art. 4 alin. (1), art. 5 alin. (1) și (3), art. 7, art. 8 alin. (1) și (5) și art. 11 din Legea nr. 77/2016.** Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 844 D/2017.

17. Prin Încheierea din 14 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 10.065/280/2016, **Judecătoria Pitești — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3, art. 8 alin. (5), art. 10 și art. 11 (cu excepția tezei întâi) din Legea nr. 77/2016.** Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 845 D/2017.

18. Prin Încheierea din 8 martie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 1.347/267/2016, **Judecătoria Novaci a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3, art. 4 alin. (1), art. 5 alin. (1) și (3), art. 7, art. 8 alin. (1) și (5) și art. 11 din Legea nr. 77/2016.** Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 937 D/2017.

19. Prin Încheierea din 10 martie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 26.220/303/2016, **Judecătoria Sectorului 6 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3, art. 4 alin. (1), art. 5 alin. (1) și (3), art. 7 și art. 11 din Legea nr. 77/2016.** Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 980 D/2017.

20. Prin Încheierea din 23 ianuarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 16.667/302/2016, **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 5 alin. (2), art. 8 alin. (5), art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016.** Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.029 D/2017.

21. Prin Încheierea din 8 martie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 24.591/302/2016, **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3, art. 4 alin. (1), art. 5 alin. (1) și (3), art. 7, art. 8 alin. (1) și (5), art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016.** Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.037 D/2017.

22. Prin Încheierea din 28 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 4.672/333/2016, **Judecătoria Vaslui a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3, art. 4 alin. (1), art. 5 alin. (1) și (3), art. 7, art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016.** Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.197 D/2017.

23. Prin Încheierea din 6 martie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 19.724/281/2016, **Judecătoria Ploiești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3, art. 4 alin. (1), art. 5 alin. (1) și (3), art. 7, art. 8 alin. (1) și (5), art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016.** Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.232 D/2017.

24. Prin Încheierea din 22 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 16.058/280/2016, **Judecătoria Pitești — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3, art. 4 alin. (1), art. 5 alin. (1) și (3), art. 7, art. 8 alin. (1) și (5), art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016.** Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.266 D/2017.

25. Prin Încheierea din 23 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 14.326/281/2016, **Judecătoria Câmpina a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 5 alin. (2), art. 8 alin. (5), art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016.** Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.311 D/2017.

26. Prin Încheierea din 12 aprilie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 6.877/190/2016, **Judecătoria Bistrița — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 din Legea nr. 77/2016.** Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.500 D/2017.

27. Prin Încheierea din 23 martie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 18.001/94/2016, **Judecătoria Buftea — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 din Legea nr. 77/2016, „cu excepția elementelor în privința cărora s-a reținut neconstituționalitatea prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016”, precum și a legii în ansamblul său.** Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.576 D/2017.

28. Prin Încheierea din 20 martie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 20.437/281/2016, **Judecătoria Ploiești — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3, art. 4 alin. (1), art. 5 alin. (1) și (3), art. 7, art. 8 alin. (1) și (5), art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016.** Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.661 D/2017.

29. Prin Încheierea din 4 aprilie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 5.543/305/2016, **Judecătoria Sfântu Gheorghe a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3, art. 4 alin. (1), art. 5 alin. (1) și (3), art. 7, art. 8 alin. (1) și (5), art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016.** Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.689 D/2017.

30. Prin Încheierea din 4 aprilie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 6.004/305/2016, **Judecătoria Sfântu Gheorghe a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3, art. 4 alin. (1), art. 5 alin. (1) și (3), art. 7, art. 8 alin. (1) și (5), art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016.** Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.690 D/2017.

31. Prin Încheierea din 28 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 6.030/333/2016, **Judecătoria Vaslui a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 5 alin. (2), art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016.** Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.707 D/2017.

32. Prin Încheierea din 3 mai 2017, pronunțată în Dosarul nr. 31.079/245/2016, **Judecătoria Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 teza a II-a, art. 4 alin. (1), art. 5 alin. (1) și (3), art. 7, art. 8 alin. (1) și (5) și art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016.** Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.721 D/2017.

33. Prin Sentința civilă nr. 3.445 din 27 aprilie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 11.132/233/2016, **Judecătoria Galați — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 77/2016.** Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.745 D/2017.

34. Prin Sentința civilă nr. 3.759 din 10 mai 2017, pronunțată în Dosarul nr. 21.126/233/2016, **Judecătoria Galați — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 77/2016.** Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.747 D/2017.

35. Prin Încheierea din 7 aprilie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 439/245/2017, **Judecătoria Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 teza a II-a, art. 4 alin. (1), art. 5 alin. (1) și (3), art. 7, art. 8 alin. (1) și (5) și art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016.** Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.749 D/2017.

36. Prin Încheierea din 22 iunie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 13.624/281/2016, **Judecătoria Ploiești — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3, art. 4 alin. (1), art. 5 alin. (1) și (3), art. 7, art. 8 alin. (1) și (5), art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016.** Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.212 D/2017.

37. Prin Încheierea din 7 aprilie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 25.617/233/2016, **Judecătoria Galați — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3, art. 4 alin. (1), art. 5 alin. (1) și (3), art. 7, art. 8 alin. (1) și art. 11 din Legea nr. 77/2016.** Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.354 D/2017.

38. Prin Încheierea din 21 iunie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 16.502/281/2016, **Judecătoria Ploiești — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3, art. 4 alin. (1), art. 5 alin. (1) și (3), art. 7, art. 8 alin. (1) și (5), art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016.** Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.365 D/2017.

39. Excepțiile de neconstituționalitate au fost ridicate de Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca, Societatea Bancpost — S.A. din București, Societatea ERB New Europe Funding II BV din Amsterdam, Olanda, de Societatea Kruk România — S.R.L. din București, de Societatea Rocapital IFN din București, de Societatea Marfin Bank (România) — S.A. din București în cauze având ca obiect acțiuni întemeiate pe dispozițiile Legii nr. 77/2016.

40. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că art. 3, art. 5 alin. (2) și art. 10 din Legea nr. 77/2016 sunt contrare art. 1 alin. (5) din Constituție, deoarece prin acestea legiuitorul transformă bunul din garanție imobiliară în mijloc de plată cu efect liberatoriu. Această transformare survine pe parcursul contractelor de credit, fără ca acordul creditorului să fie cerut. Este lăsată fără efect voința inițială a părților la încheierea contractului de credit. Dispozițiile art. 3 sunt imprevizibile, deoarece derogă de la legea civilă în vigoare, fără indicarea expresă a articolului de la care se derogă.

41. Art. 8 alin. (5) și art. 11 din Legea nr. 77/2016 sunt contrare art. 15 alin. (2) din Constituție, întrucât consacră efectul retroactiv al legii, în totalitatea sa. Astfel, Legea nr. 77/2016 este aplicabilă contractelor de credit încheiate anterior intrării sale în vigoare, precum și executărilor silite demarate anterior acestui moment, indiferent de stadiul lor. Autorii excepției susțin că legea nouă adaugă raportului juridic născut sub imperiul legii vechi o

instituție juridică cu caracter de noutate față de dispozițiile legale aplicabile la data încheierii raportului juridic avut în vedere de părți. Prin aplicarea legii noi se ajunge, așadar, la o altă consecință, la alte efecte ale contractului și la un alt mecanism de stingere a obligațiilor decât cele prevăzute de legea sub imperiul căreia au fost încheiate contractele. Pentru contractele încheiate înainte de data intrării în vigoare a Legii nr. 77/2016 nu pot fi avute în vedere alte efecte juridice decât cele prevăzute de legea sub imperiul căreia au fost încheiate.

42. Autorii excepției apreciază că se încalcă art. 16 alin. (1) din Constituție. Prin Legea nr. 77/2016 se instituie un tratament discriminatoriu al creditorilor față de consumatorii care au încheiat contracte de credit garantate cu ipotecă, întrucât acestea pun creditorul într-o poziție de inferioritate, câtă vreme transferul dreptului de proprietate nu este condiționat de acordul creditorului pentru dobândirea imobilului. Consumatorului i se recunoaște dreptul absolut de a se libera de datorie prin simplul transfer al imobilului constituit drept garanție, fără a ține cont de interesul și opțiunea creditorului, situație de natură să îl plaseze într-o poziție privilegiată pe debitor.

43. Dispozițiile art. 7 din Legea nr. 77/2016 contravin dreptului la apărare și celui privind accesul la justiție, având în vedere că obiectul contestației este limitat strict la condițiile de admisibilitate prevăzute în art. 4 alin. (1) din Legea nr. 77/2016 — dispoziții care sunt neconstituționale în raport cu libertatea economică și dreptul de proprietate. Practic, deși creditorul are dreptul de a contesta notificarea cu privire la transmiterea dreptului de proprietate asupra imobilului afectat garanției, prin darea în plată, acesta nu poate formula nicio apărare cu privire la drepturile sale și cu privire la aspectele particulare ale speței care ar putea conduce, eventual, la o inadmisibilitate a notificării. Având în vedere că, față de condițiile de admisibilitate prevăzute de lege, se conferă un drept general tuturor consumatorilor, fără a se avea în vedere o reechilibrare a contractului, în contextul în care executarea acestuia ar deveni prea oneroasă pentru consumator, din diverse circumstanțe excepționale, limitarea obiectului contestației strict la aceste motive echivalează, în cele din urmă, cu o îngrădire nejustificată a dreptului la apărare și a accesului la justiție, care, în aceste condiții, devin ineficace și iluzorii.

44. Autorii excepției mai susțin că, prin dispozițiile criticate, se aduce o atingere nepermisă dreptului de proprietate privată al creditorului asupra sumelor de bani acordate cu titlu de împrumut, sume care nu se vor mai restitui în integralitate, ca urmare a aplicării Legii nr. 77/2016. Or, creditorii dețin un drept de proprietate asupra întregii sume acordate cu titlu de împrumut, iar dispozițiile legale prin care se prevede recuperarea creanței numai în limita valorii imobilului adus în garanție și supus transferului forțat de proprietate echivalează cu o expropriere, câtă vreme nu se va recupera toată suma acordată. Această expropriere nu se produce în conformitate cu dispozițiile constituționale, întrucât pierderea dreptului de proprietate asupra creanței nu este compensată de o prealabilă și dreaptă despăgubire, iar această pierdere nu operează pentru o cauză de utilitate publică, stabilită conform legii.

45. În speță, dreptul consumatorului este unul discreționar, deoarece acesta poate alege în orice moment să oblige instituția creditoare să achiziționeze imobilul. Privarea de bun nu are loc pe baza unui act al administrației, ci în temeiul voinței unui particular, ceea ce face ca această ingerință să fie una arbitrară, întrucât particularul, respectiv consumatorul, nu este obligat să urmărească vreun interes public, ci numai interesele sale private, atunci când solicită privarea instituției creditoare de bunul său.

46. Limitarea gravă adusă dreptului de proprietate prin mecanismul dării în plată nu se încadrează în limitele permise de art. 53 din Constituție, pierderea dreptului de proprietate nefiind proporțională cu scopul urmărit, elementul de protecție socială neregăsindu-se între condițiile de admisibilitate prevăzute de lege. Trebuie verificat și raportul de proporționalitate dintre scopul urmărit și mijloacele folosite. Legea aplică același tratament juridic pentru situații diferite, aspect ce determină suportarea unei sarcini excesive pentru creditor, care este nevoit să renunțe la dreptul de proprietate asupra creanței sale, deși debitorul nu înregistrează nicio dificultate în continuarea creditului. Dreptul debitorului de a nu fi urmărit silit pentru întreaga creanță datorată nu poate avea natura unui scop legitim.

47. În opinia autorilor, deși accesul liber la o activitate economică și libera inițiativă sunt garantate prin art. 45 din Constituție, dispozițiile legale criticate limitează această garanție sub două aspecte. Operațiunile de creditare, care reprezintă unele dintre activitățile principale ale creditorilor, sunt limitate sub aspectul operațiunilor de recuperare a sumelor acordate, în baza cărora au fost întocmite planurile de profitabilitate, cu atât mai mult cu cât legea afectează contractele și executările anterioare intrării sale în vigoare. Cel de-al doilea aspect vizează transformarea forțată a creditorului într-un „vehicul imobiliar”, deși nu a exprimat liber o astfel de inițiativă economică. Banca nu are ca obiect principal de activitate desfășurarea activităților comerciale privitoare la imobile, iar prin transferul forțat al proprietății asupra imobilelor va fi obligată să desfășoare această activitate neprevizionată.

48. Nu are relevanță faptul că instituția de credit a primit un bun imobil drept garanție a obligației de rambursare a creditului ori, în cazul executării silite a bunului, prețul de adjudecare, întrucât intenția de la momentul constituirii ipotecii nu este aceea de a dobândi acest imobil în proprietate, ci doar de a avea o preferință înaintea altor creditori, în ceea ce privește sumele valorificate din vânzarea respectivului bun ipotecat, indiferent în mâinile cui s-ar afla la momentul valorificării. Dreptul de ipotecă, înțeles ca drept real accesoriu, nu schimbă obiectul creanței pe care o garantează, ci îl pune pe creditor în poziția unui creditor preferat. Este adevărat că aceste persoane juridice pot deține imobile în proprietate, dar astfel de imobile sunt deținute ca bază a exercitării comerțului lor specific, și nu ca un scop în sine al comerțului lor.

49. Prin prisma art. 45, în coroborare cu art. 135 din Constituție, statul are obligația de a nu schimba sau altera scopul activității unui actor în viața economică, altfel se încalcă libertatea comerțului.

50. Libera inițiativă înseamnă libertatea persoanei de a desfășura activitatea economică în modalitatea pe care aceasta o consideră cea mai potrivită pentru a-și atinge scopul, uzând de mijloacele juridice pe care le are la dispoziție. În desfășurarea activității sale economice, persoana este liberă să își aleagă partenerii contractuali și clienții. Ca o consecință, deși libertatea contractuală nu are valențe constituționale exprese, ea ar putea fi subsumată conceptului de liberă inițiativă, deoarece mijlocul juridic prin care persoana participă la viața economică este contractul, ca formă de manifestare a libertății contractuale.

51. Protejarea consumatorilor și simpla calitate de consumator a uneia dintre părțile contractului conduc, potrivit autorilor excepției de neconstituționalitate, la un efect drastic de încălcare a libertății economice și contractuale.

52. Se arată că Legea nr. 77/2016 încalcă dispozițiile art. 73 alin. (3) lit. m) din Constituție, deoarece a fost adoptată prin procedura aplicabilă legilor ordinare, dar Codul civil de la care aceasta derogă este lege organică. Sunt invocate, în acest sens, considerentele cuprinse în Decizia Curții Constituționale nr. 442 din 10 iunie 2015.

53. În final, autorii excepției de neconstituționalitate susțin că, întrucât Legea nr. 77/2016 aduce atingere art. 15 alin. (2), art. 16 alin. (1), art. 44 alin. (1)—(3), art. 45 și art. 53 din Constituție, este evidentă încălcarea art. 1 din Constituție.

54. **Judecătoria Constanța — Secția civilă**, în Dosarul nr. 646 D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

55. **Judecătoria Constanța — Secția civilă**, în Dosarul nr. 650 D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

56. **Judecătoria Galați — Secția civilă**, în Dosarul nr. 700 D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

57. **Judecătoria Iași — Secția civilă**, în Dosarul nr. 711 D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

58. **Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă**, în Dosarul nr. 776 D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

59. **Judecătoria Deva**, în Dosarul nr. 824 D/2017, contrar prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate.

60. **Judecătoria Alba Iulia**, în Dosarul nr. 834 D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

61. **Judecătoria Mangalia**, în Dosarul nr. 844 D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

62. **Judecătoria Pitești — Secția civilă**, în Dosarul nr. 845 D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

63. **Judecătoria Novaci**, în Dosarul nr. 937 D/2017, contrar prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate.

64. **Judecătoria Sectorului 6 București — Secția civilă**, în Dosarul nr. 980 D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

65. **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția civilă**, în dosarele nr. 1.029 D/2017 și nr. 1.037 D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

66. **Judecătoria Vaslui**, în Dosarul nr. 1.197 D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

67. **Judecătoria Ploiești**, în Dosarul nr. 1.232 D/2017, apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale numai în măsura în care condițiile referitoare la existența impreviziunii sunt verificate de instanță.

68. **Judecătoria Pitești — Secția civilă**, în Dosarul nr. 1.266 D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

69. **Judecătoria Câmpina**, în Dosarul nr. 1.311 D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

70. **Judecătoria Bistrița — Secția civilă**, în Dosarul nr. 1.500 D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

71. **Judecătoria Buftea — Secția civilă**, în Dosarul nr. 1.576 D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

72. **Judecătoria Ploiești — Secția civilă**, în Dosarul nr. 1.661 D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

73. **Judecătoria Sfântu Gheorghe**, în dosarele nr. 1.689 D/2017 și nr. 1.690 D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

74. **Judecătoria Vaslui**, în Dosarul nr. 1.707 D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

75. **Judecătoria Iași — Secția civilă**, în Dosarul nr. 1.721 D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

76. **Judecătoria Galați — Secția civilă**, în dosarele nr. 1.745 D/2017 și nr. 1.747 D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

77. **Judecătoria Iași — Secția civilă**, în Dosarul nr. 1.749 D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

78. **Judecătoria Ploiești — Secția civilă**, în Dosarul nr. 2.212 D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

79. **Judecătoria Galați — Secția civilă**, în Dosarul nr. 2.354 D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

80. **Judecătoria Ploiești — Secția civilă**, în Dosarul nr. 2.365 D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

81. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

82. **Guvernul**, în dosarele nr. 650 D/2017, nr. 700 D/2017, nr. 711 D/2017, nr. 824 D/2017, nr. 1.311 D/2017, nr. 1.576 D/2017, nr. 1.661 D/2017 și nr. 2.354 D/2017, opinează în sensul respingerii criticilor de neconstituționalitate ca neîntemeiate sau inadmisibile, în acord cu jurisprudența instanței constituționale, și anume Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016.

83. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

84. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

85. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 11 teza întâi raportate la art. 1 alin. (3), art. 3, art. 4 alin. (1), art. 5 alin. (1)—(3), art. 7, art. 8 alin. (1) și (5) și art. 10 și art. 11 teza a doua din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 330 din 28 aprilie 2016, precum și legea în ansamblul său.

86. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) privind statul de drept, art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității, art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea în drepturi, art. 21 privind dreptul la un proces echitabil și art. 24 — *Dreptul la apărare*, art. 44 — *Dreptul de proprietate*, art. 45 — *Libertatea economică*, art. 53 alin. (2) referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 73 alin. (3) lit. m) privind reglementarea prin lege organică a regimului general al proprietății și al moștenirii și art. 135 — *Economia* și art. 148 — *Integrarea în Uniunea Europeană*. De asemenea sunt invocate dispozițiile art. 1 —

Protecția proprietății din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, și cele ale art. 17 privind dreptul de proprietate din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

87. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că toate contractele de credit au fost încheiate între bănci și consumatorii care doresc să dea în plată imobilele înaintea intrării în vigoare a noului Cod civil, respectiv 1 octombrie 2011, dată anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 77/2016. Totodată, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992: „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor [...] privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei [...]*”.

88. Curtea constată că autorii excepției au invocat neconstituționalitatea art. 3 din Legea nr. 77/2016, fără să se raporteze în mod distinct la cele două teze ale acestuia, respectiv teza care vizează aplicabilitatea noului Cod civil [„*Prin derogare de la dispozițiile Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare*”] și apoi teza care vizează aplicabilitatea vechiului Cod civil. În aceste condiții, Curtea reține că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza întâi, raportate la dispozițiile art. 3 teza întâi din Legea nr. 77/2016, urmează a fi respinsă ca inadmisibilă, nefiind îndeplinită condiția legăturii cu soluționarea cauzei.

89. Curtea reține că toate contractele de credit ce fac obiectul cauzelor aflate pe rolul instanțelor judecătorești care au sesizat Curtea au fost încheiate înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 77/2016 [unele dintre acestea au fost novate, însă, în jurisprudența sa, Curtea s-a raportat la contractele inițiale de credit; a se vedea, în acest sens, paragraful 230 din Decizia nr. 39 din 30 ianuarie 2018 și paragraful 256 din Decizia nr. 821 din 12 decembrie 2017], ceea ce este relevant în examinarea admisibilității excepției de neconstituționalitate a tezei a doua a art. 11 din Legea nr. 77/2016, potrivit căreia Legea nr. 77/2016 se aplică acelor contracte de credit încheiate după data intrării sale în vigoare. În aceste condiții, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza a doua din Legea nr. 77/2016 va fi respinsă ca inadmisibilă, nefiind îndeplinită condiția legăturii cu soluționarea cauzei.

90. Curtea observă că prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 18 ianuarie 2017, anterior sesizării Curții Constituționale în prezentele cauze, a constatat că prevederile din art. 11 teza întâi, raportate la art. 3 teza a doua, art. 4, 7 și 8 din Legea nr. 77/2016, sunt constituționale în măsura în care condițiile referitoare la existența impreviziunii sunt verificate de instanța judecătorească. Având în vedere dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit căreia „*Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”, precum și faptul că data actelor de sesizare este ulterioară datei publicării deciziei anterioare în Monitorul Oficial al României, Partea I, Curtea va respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza întâi, raportate la dispozițiile art. 3 teza a doua, art. 4 alin. (1), art. 7 alin. (1)—(3) și (5) și (6) și ale art. 8 alin. (1) din Legea nr. 77/2016.

91. Curtea constată că prin Decizia nr. 95 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 656 din 9 august 2017, paragraful 28, a statuat, făcând referire la jurisprudența sa, în esență, că Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016 este o decizie interpretativă, or, în cazul deciziilor interpretative, în măsura în care aspectele de neconstituționalitate deduse din motivarea autorilor excepției de neconstituționalitate nu vizează înțelesul normelor juridice,

declarat neconstituțional, nu este incident art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, instanța de contencios constituțional urmând să analizeze fondul excepției de neconstituționalitate (a se vedea și Decizia nr. 92 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 651 din 8 august 2017, paragraful 48).

92. Pornind de la aceste considerente, Curtea va analiza excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza întâi raportate la celelalte prevederi din Legea nr. 77/2016, precum și a legii în ansamblul său, din perspectiva jurisprudenței sale anterioare în materie, pretinsa contrariedade dintre principiile și dispozițiile constituționale invocate în susținerea prezentei excepții de neconstituționalitate, pe de o parte, și celelalte dispoziții ale Legii nr. 77/2016 criticate, pe de altă parte.

93. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate extrinsecă referitoare la încălcarea art. 73 alin. (3) lit. m) din Constituție, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, paragraful 108, că Legea nr. 77/2016 reglementează situații specifice, care nu se referă la regimul general al proprietății, ci vizează doar o modalitate de executare a unor obligații derivate din contractul de credit, în ipoteza intervenirii impreviziunii. Chiar dacă aplicarea Legii nr. 77/2016 are ca efect un transfer de proprietate, acest lucru nu semnifică faptul că legea în sine reglementează regimul general al proprietății, sintagmă ce vizează cadrul general al proprietății în România. În concordanță cu jurisprudența sa (Decizia nr. 5 din 14 iulie 1992, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 22 iulie 1992), Curtea a constatat că regimul juridic general al proprietății, publice sau private, vizează, ca esență, cele trei elemente ale dreptului de proprietate: posesia, folosința și dispoziția, fiind preponderent un regim de drept privat. Regimul proprietății și al dreptului de proprietate reprezintă o realitate juridică ce guvernează raporturile juridice de o valoare socială semnificativă, ce reclamă reglementarea printr-o lege organică, pe când regulile specifice pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate reprezintă o altă realitate juridică, de o importanță mai mică, putând fi stabilită prin legi ordinare sau, după caz, prin ordonanțe. De altfel, legiuitorul a mai adoptat reglementări care au un impact asupra dreptului de proprietate, prin intermediul unor legi ordinare, cum ar fi Codul de procedură fiscală (Legea nr. 207/2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 23 iulie 2015), care, în art. 348, reglementează confiscările dispuse potrivit legii. Prin urmare, Curtea a constatat că această critică de neconstituționalitate extrinsecă este neîntemeiată.

94. Referitor la art. 11 teza întâi, raportat la art. 1 alin. (3) din Legea nr. 77/2016, Curtea a constatat că prevederile criticate stabilesc doar sfera de aplicare a legii supuse controlului de constituționalitate, respectiv raporturile juridice dintre consumatori și instituțiile de credit, instituțiile financiare nebankare sau cesionarii creanțelor deținute asupra consumatorilor. De asemenea, referitor la art. 11 teza întâi, raportat la art. 5 alin. (1) și art. 6 din lege, Curtea a constatat că acestea reglementează procedura de derulare a dării în plată a imobilului ipotecat. Curtea a observat că art. 3 teza a doua fixează regulile de drept substanțial subsumate principiului impreviziunii în contractele de credit, iar art. 5 alin. (1) și art. 6 din lege reglementează, în esență, procedura de urmat pentru aplicarea regulilor anterior menționate (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 567 din 19 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 87 din 30 ianuarie 2018, paragrafele 38, 39 și 58).

95. În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea art. 15 alin. (2) din Constituție, Curtea a reținut că, indiferent de textul legal specific în baza căruia au fost încheiate contractele până

la data de 1 octombrie 2011, ele se supun reglementării de drept comun, și anume Codului civil din 1864, care, în mod evident, permitea aplicarea teoriei impreviziunii, în temeiul art. 969 și art. 970. Având în vedere că Legea nr. 77/2016 reprezintă o aplicare a teoriei impreviziunii la nivelul contractului de credit, prevederile acesteia nu retroactivează (a se vedea Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, paragraful 115).

96. Cu privire la critica raportată la art. 16 din Constituție, referitor la principiul egalității, pe lângă cele reținute de Curte în paragraful 112 al Deciziei nr. 623 din 25 octombrie 2016, prin care a constatat conformitatea cu acest standard constituțional a prevederilor criticate, Curtea observă și Decizia nr. 35 din 19 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 10 mai 2017 (paragraful 64), în care a reiterat jurisprudența sa constantă, potrivit căreia noțiunea fundamentală de egalitate în fața legii nu presupune că stabilirea unui tratament juridic diferențiat unor situații distincte este discriminatorie. Dimpotrivă, în acest fel se asigură deplina respectare a acestui principiu constituțional. Astfel, în Decizia nr. 192 din 31 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 527 din 21 iunie 2005, Curtea a precizat că egalitatea în fața legii și a autorităților publice, consacrată cu titlu de principiu de art. 16 alin. (1) din Constituție, își găsește aplicare doar atunci când părțile se găsesc în situații identice sau egale, care impun și justifică același tratament juridic și deci instituirea aceluiași regim juridic. *Per a contrario*, când acestea se află în situații diferite, regimul juridic aplicabil fiecăreia nu poate fi decât diferit, soluție legislativă care nu contravine, ci, dimpotrivă, decurge logic din chiar principiul enunțat. Curtea a mai reținut, în Decizia nr. 35 din 19 ianuarie 2017, că deosebirile obiective dintre categoria profesioniștilor și cea a consumatorilor sunt suficient de relevante și semnificative încât să justifice opțiunea legiuitorului de a le aplica un regim juridic distinct.

97. Referitor la critica ce privește art. 11 teza întâi, raportat la art. 5 alin. (3) și art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016, prin Decizia nr. 92 din 28 februarie 2017, paragrafele 50—60, Curtea a reținut că, reglementând procedura dării în plată ca expresie a impreviziunii contractuale, legiuitorul, prin textele de lege criticate, a pus la îndemâna debitorului obligației un mecanism procedural specific, prin efectul căruia are loc o suspendare de drept a executării plăților, pe care debitorul le-ar datora în temeiul contractului de credit. Suspendarea plăților aferente contractului de credit intervine ca un accesoriu al deciziei unilaterale a acestuia, prin care apreciază că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate inerente procedurii dării în plată, însă, pe perioada suspendării plăților, celelalte obligații ale debitorului, rezultate din acesta, se execută în continuare. Curtea a constatat că un asemenea mecanism procedural nu este de natură să afecteze sau să anuleze dreptul de proprietate privată al creditorului, pentru că suspendarea plăților este o măsură imediată, menită să înlăture efectele negative asupra patrimoniului debitorului, în condițiile în care creditorul decide să demareze o procedură judiciară. Ca atare, Curtea, având în vedere conținutul normativ al art. 5 alin. (3) și art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016, a constatat că acestea reglementează o intervenție etatică în ceea ce privește executarea contractelor de credit aflate în curs. De principiu, niciun text constituțional nu împiedică legiuitorul să intervină în executarea acestor contracte, în vederea reechilibrării lor, cu respectarea condițiilor impuse prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, referitoare la buna-credință și echitatea ce trebuie să guverneze această materie. Însă intensitatea acestei intervenții, privită din perspectiva exigențelor Constituției, trebuie evaluată prin prisma testului de proporționalitate, dezvoltat de Curtea Constituțională

în jurisprudența sa (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 75 din 26 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 265 din 21 aprilie 2015, sau Decizia nr. 266 din 21 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 443 din 19 iulie 2013). Curtea a mai constatat că, deși creditorul obligației deține, în principiu, un bun, în sensul art. 1 al Primului Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, reprezentat de creanța care face obiectul contractului de credit, intervenția statului, operată prin textele de lege criticate, urmărește un scop legitim, ce se circumscrie conceptului de protecție a consumatorului, prin evitarea punerii acestuia în situația de a plăti sume de bani corespunzătoare contractului de credit, în condițiile în care se invocă impreviziunea întemeiată pe art. 969 și 970 din Codul civil din 1864. De asemenea, Curtea a arătat că norma critică este adecvată, necesară și respectă un just raport de proporționalitate între interesele generale și cele particulare. În consecință, având în vedere cele anterior expuse, Curtea a constatat că mecanismul procedural reglementat de legiuitor nu pune în discuție în niciun fel condițiile de drept substanțial ce trebuie avute în vedere la depunerea notificării, ci stabilește un echilibru procedural corect între părțile aflate în litigiu, cu respectarea principiului proporționalității, ce trebuie să caracterizeze orice măsură etatică în domeniul proprietății private.

98. Curtea va face referire și la paragrafele 30—35 din Decizia nr. 415 din 19 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 781 din 12 septembrie 2018, prin care s-a statuat că în analiza conformității dispozițiilor art. 5 alin. (3) și art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016 cu prevederile constituționale care garantează dreptul de proprietate privată a fost avut în vedere raportul contractual existent între cele două părți. Aprecierea asupra ruinei (imimente) contractuale a debitorului nu vizează evoluția/fluctuația situației financiare/materiale a debitorului ulterioară încheierii contractului de credit, ci are în vedere, în mod exclusiv, disproporția și dezechilibrul survenite ca urmare a materializării riscului supraadăugat [referitor la noțiunea de ruină (iminentă) a debitorului, a se vedea paragrafele 35 și 37 din Decizia nr. 95 din 28 februarie 2017, iar cu privire la noțiunea de risc supraadăugat, a se vedea paragrafele 96—97 din Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016].

99. Referitor la criteriile care trebuie avute în vedere atunci când se constată apariția riscului supraadăugat, Curtea a reiterat cele reținute în paragraful 98 al Deciziei nr. 623 din 25 octombrie 2016. Astfel, evaluarea intervenirii acestui risc trebuie privită și realizată în ansamblu, prin analiza cel puțin a calității și pregătirii economice/juridice a cocontractanților (dihotomia profesionist/consumator), a valorii prestațiilor stabilite prin contract, a riscului deja materializat și suportat pe perioada derulării contractului de credit, precum și a noilor condiții economice care denaturează atât voința părților, cât și utilitatea socială a contractului de credit. Această evaluare de ansamblu permite stabilirea limitei dintre cele două categorii de riscuri — riscul inerent contractului asumat de părți în mod voluntar — și riscul supraadăugat — care nu a putut face obiectul unei previzionări de către niciuna dintre părți —, determinând, în funcție de rezultatul la care se ajunge, luarea unei decizii cu privire la soarta contractului. Însă, odată constatate depășirea riscului inerent contractului și survenirea celui supraadăugat, intervenția asupra acestuia devine obligatorie și trebuie să fie efectivă, fie în sensul încetării, fie în sensul adaptării contractului la noile condiții. Efectele juridice ale acestei intervenții se vor produce numai pentru viitor, prestațiile deja executate rămânând câștigate contractului.

100. Prin urmare, Curtea a reținut că, după constatarea intervenirii unui risc supraadăugat în derularea contractului de credit, vor fi evaluate, în considerarea circumstanțelor specifice fiecărui contract de credit, remediile care urmează a fi dispuse, adaptarea sau, după caz, încetarea contractului. Dar, indiferent care dintre cele două soluții va fi adoptată, aceasta va trebui să respecte exigența ca riscul supraadăugat să fie suportat împreună de debitor și creditor, în mod echitabil. O asemenea exigență este impusă, pe de o parte, de faptul, subliniat de Curte în paragraful 102 al Deciziei nr. 623 din 25 octombrie 2016, că niciuna dintre părți nu este culpabilă de apariția evenimentului și, pe de altă parte, de faptul, de asemenea subliniat în decizia anterioară (paragraful 99), că echitatea, corolar al buneicredințe, guvernează contractul civil de la nașterea sa până la epuizarea tuturor efectelor, independent de existența unei clauze exprese în cuprinsul contractului. Cu alte cuvinte, însăși natura conceptului de risc supraadăugat, premisa constatării impreviziunii contractuale, impune, cu necesitate, ca acesta să fie suportat, împreună, de părțile contractului de credit (a se vedea, în acest sens, paragraful 31 din Decizia nr. 415 din 19 iunie 2018).

101. Curtea a mai reținut că impreviziunea vizează numai o ruină contractuală, care afectează utilitatea socială a contractului de credit, și nicidecum o ruină personală a debitorului. Astfel, în evaluarea impreviziunii, se vor analiza, exclusiv, prestațiile părților din contractul de credit, de natură să determine ruina *contractuală* a debitorului, și nu se vor avea în vedere aspectele financiare/materiale care nu se află în legătură cu contractul de credit. În caz contrar, ar fi alterată noțiunea de impreviziune contractuală, care s-ar deplasa, în cazul dat, de la evaluarea dezechilibrului dintre prestațiile părților la analiza caracterului suficient sau insuficient al veniturilor debitorului (a se vedea, în acest sens, paragraful 32 din Decizia nr. 415 din 19 iunie 2018).

102. În considerarea celor anterior expuse, Curtea a constatat că debitorul care solicită, în temeiul dispozițiilor Legii nr. 77/2016, darea în plată a imobilului, sub condiția îndeplinirii condițiilor impreviziunii, se află într-o situație diferită de aceea a debitorului care, în temeiul dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 151/2015 privind procedura insolvenței persoanelor fizice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 464 din 26 iunie 2015, inițiază procedura de insolvență, noțiunea de insolvență fiind definită în prevederile art. 3 pct. 12 din Legea nr. 151/2015, potrivit cărora „*insolvența este acea stare a patrimoniului debitorului care se caracterizează prin insuficiența fondurilor bănești disponibile pentru plata datoriilor, pe măsură ce acestea devin scadente*” (a se vedea, în acest sens, paragraful 33 din Decizia nr. 415 din 19 iunie 2018).

103. În concluzie, Curtea a reținut că instanța judecătorească investită, în temeiul art. 7 sau, după caz, art. 8 din Legea nr. 77/2016, cu soluționarea unor acțiuni având ca obiect contestații formulate de creditori și, respectiv, acțiuni ale debitorilor, ca expresie a obligației statului de a garanta dreptul de proprietate privată, nu va analiza dacă patrimoniul debitorului se caracterizează prin insuficiența fondurilor bănești disponibile pentru plata datoriilor, pe măsură ce acestea devin scadente, ci își va limita analiza la dinamica obligațiilor reciproce întemeiate pe contractul de credit și, în măsura în care va ajunge la concluzia că această dinamică este de natură să conducă la ruina contractuală a debitorului, prin materializarea riscului supraadăugat, va putea constata intervenția impreviziunii contractuale. Așadar, instanța judecătorească, în evaluarea impreviziunii, nu poate împrumuta elemente/criterii specifice procedurii insolvenței persoanei fizice (a se vedea, în acest sens, paragraful 35 din Decizia nr. 415 din 19 iunie 2018).

104. Cu privire la art. 11 teza întâi, raportat la art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 95 din 28 februarie 2017, paragrafele 48 și 49, constatând că textul criticat nu încalcă art. 44 din Constituție, în măsura în care acesta este aplicat în condițiile intervenirii impreviziunii. În caz contrar, s-ar accepta îmbogățirea fără justă cauză a creditorului, contractul de credit nemaiputând constitui temeiul îmbogățirii acestuia, ci situația imprevizibilă intervenită, iar, pe de altă parte, s-ar crea o vădită inegalitate între debitorii care, având în vedere aceeași situație de impreviziune, au reușit să reziste acesteia pe un interval temporal mai extins sau mai restrâns. Or, acest criteriu, coroborat cu data intrării în vigoare a legii, este unul artificial și arbitrar, întrucât impreviziunea trebuie evaluată în exclusivitate în funcție de echilibrul contractual dintre părți, fiind, așadar, o chestiune ce ține de dezechilibrarea prestațiilor la care acestea s-au obligat, datorită unui element exterior conduitei lor, a cărui amploare nu putea fi prevăzută. Ca atare, stingerea datoriei prin darea în plată a imobilului ipotecat reprezintă o ficțiune juridică aplicabilă tuturor procedurilor de executare silită, începute anterior sau ulterior intrării în vigoare a legii, indiferent că bunul aferent garanției a fost vândut în cadrul acestei proceduri anterior/ulterior intrării în vigoare a legii, singura condiție impusă de legiuitor fiind ca acestea să fie în curs la data depunerii notificării. Așa fiind, ca urmare a stingerii datoriilor prin darea în plată a bunului, în condițiile legii criticate, executarea contractului încetează. Prin urmare, Curtea a constatat că soluția legislativă de stingere a datoriilor izvorâte din contractele de credit, indiferent de data la care a fost vândut bunul imobil ipotecat prin licitație publică sau printr-un alt mod agreeat de creditor, nu încalcă dreptul de proprietate privată al creditorului, consacrat de art. 44 din Constituție.

105. Referitor la criticile privind dispozițiile Legii nr. 77/2016, formulate din perspectiva art. 45 și art. 135 alin. (2) lit. b) din Constituție, Curtea a reținut, în Decizia nr. 35 din 19 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 10 mai 2017, paragraful 65, că prin art. 45 din Constituție se garantează accesul liber al persoanei la o activitate economică, libera inițiativă și exercitarea acestora, în condițiile legii. Or, dispozițiile criticate din Legea nr. 77/2016 se pot încadra în această categorie — în condițiile legii —, legiuitorul constituant însuși acordându-i legiuitorului ordinar prerogativa de a stabili condițiile exercitării accesului liber al persoanei la o activitate economică, precum și pe cel al liberei inițiative. De altfel, Curtea Constituțională a stabilit, în Decizia nr. 282 din 8 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 530 din 16 iulie 2014, paragraful 16, că principiul libertății economice nu este un drept absolut al persoanei, ci este condiționat de respectarea limitelor stabilite de lege, limite ce urmăresc asigurarea unei anumite discipline economice ori protejarea unor interese generale, precum și asigurarea respectării drepturilor și intereselor legitime ale tuturor.

106. Cu privire la criticile formulate din perspectiva prevederilor art. 53 din Constituție, Curtea observă că acestea nu au incidență în cauza de față.

107. Cu privire la invocarea art. 148 din Constituție, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016 (paragraful 129), Curtea a reținut că, în cauzele deduse judecătii, prevederile Directivei 2014/17/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 februarie 2014 privind contractele de credit oferite consumatorilor pentru bunuri imobile rezidențiale și de modificare a Directivelor 2008/48/CE și 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 1.093/2010, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 60 din 28 februarie 2014, nu au legătură cu ipoteza normativă a legii criticate, ele referindu-se la conversia creditelor în valută. Prin urmare, acestea nu au incidență în cauză.

108. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza a doua, precum și a dispozițiilor art. 11 teza întâi, raportate la dispozițiile art. 3, art. 4 alin. (1), art. 7 alin. (1)—(3) și (5) și (6) și ale art. 8 alin. (1) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, excepție ridicată de Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 13.397/212/2016/a1 al Judecătorei Constanța — Secția civilă, de Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 22.354/212/2016/a1 al Judecătorei Constanța — Secția civilă, de Societatea Bancpost — S.A. din București în Dosarul nr. 11.038/233/2016 al Judecătorei Galați — Secția civilă, de Societatea Bancpost — S.A. din București în Dosarul nr. 29.164/245/2016 al Judecătorei Iași — Secția civilă, de Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 21.636/301/2016 al Judecătorei Sectorului 3 București — Secția civilă, de Societatea ERB New Europe Funding II BV din Amsterdam, Olanda, în Dosarul nr. 7.581/221/2016 al Judecătorei Deva, de Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 4.210/176/2016 al Judecătorei Alba Iulia, de Societatea Bancpost — S.A. din București în Dosarul nr. 5.343/182/2016 al Judecătorei Mangalia, de Societatea ERB New Europe Funding II BV din Amsterdam, Olanda în Dosarul nr. 10.065/280/2016 al Judecătorei Pitești — Secția civilă, de Societatea Bancpost — S.A. din București în Dosarul nr. 1.347/267/2016 al Judecătorei Novaci, de Societatea Bancpost — S.A. din București în Dosarul nr. 26.220/303/2016 al Judecătorei Sectorului 6 București — Secția civilă, de Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 16.667/302/2016 al Judecătorei Sectorului 5 București — Secția civilă, de Societatea Bancpost — S.A. din București în Dosarul nr. 24.591/302/2016 al Judecătorei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă, de Societatea Bancpost — S.A. din București în Dosarul nr. 4.672/333/2016 al Judecătorei Vaslui, de Societatea Bancpost — S.A. din București în Dosarul nr. 19.724/281/2016 al Judecătorei Ploiești, de Societatea Bancpost — S.A. din București în Dosarul nr. 16.058/280/2016 al Judecătorei Pitești — Secția civilă, de Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 14.326/281/2016 al Judecătorei Câmpina, de Societatea Kruk România — S.R.L. din București în Dosarul nr. 6.877/190/2016 al Judecătorei Bistrița — Secția civilă, de Societatea Rocapital IFN — S.A. din București în Dosarul nr. 18.001/94/2016 al Judecătorei Buftea — Secția civilă, de Societatea Bancpost — S.A. din București în Dosarul nr. 20.437/281/2016 al Judecătorei Ploiești — Secția civilă, de Societatea ERB New Europe Funding II BV din Amsterdam, Olanda în Dosarul nr. 5.543/305/2016 al Judecătorei Sfântu Gheorghe, de Societatea ERB New Europe Funding II BV din Amsterdam, Olanda în Dosarul nr. 6.004/305/2016 al Judecătorei Sfântu Gheorghe, de Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 6.030/333/2016 al Judecătorei Vaslui, de Societatea Bancpost — S.A. din București în Dosarul nr. 31.079/245/2016 al Judecătorei Iași — Secția civilă, de Societatea Marfin Bank (România) — S.A. din București în Dosarul nr. 11.132/233/2016 al Judecătorei Galați — Secția civilă, de Societatea Bancpost — S.A. din București în Dosarul nr. 21.126/233/2016 al Judecătorei Galați — Secția civilă, de Societatea Bancpost — S.A. din București în Dosarul nr. 439/245/2017 al Judecătorei Iași — Secția civilă, de Societatea Bancpost — S.A. din București în Dosarul nr. 13.624/281/2016 al Judecătorei Ploiești — Secția civilă, de Societatea Bancpost — S.A. din București în Dosarul nr. 25.617/233/2016 al Judecătorei Galați — Secția civilă și de Societatea Bancpost — S.A. din București în Dosarul nr. 16.502/281/2016 al Judecătorei Ploiești — Secția civilă.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceleași părți în aceleași dosare ale aceluiași instanțe și constată că dispozițiile art. 11 teza întâi, raportate la celelalte prevederi din Legea nr. 77/2016, precum și legea în ansamblul său, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Constanța — Secția civilă, Judecătorei Galați — Secția civilă, Judecătorei Iași — Secția civilă, Judecătorei Sectorului 3 București — Secția civilă, Judecătorei Deva, Judecătorei Alba Iulia, Judecătorei Mangalia, Judecătorei Pitești — Secția civilă, Judecătorei Novaci, Judecătorei Sectorului 6 București — Secția civilă, Judecătorei Sectorului 5 București — Secția civilă, Judecătorei Vaslui, Judecătorei Ploiești, Judecătorei Câmpina, Judecătorei Bistrița — Secția civilă, Judecătorei Buftea — Secția civilă, Judecătorei Sfântu Gheorghe și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 12 februarie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 29

din 3 iunie 2019

Dosar nr. 517/1/2019

Gabriela Elena Bogasiu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Laura-Mihaela Ivanovici	— președintele Secției I civile
Valentina Vrabie	— pentru președintele Secției a II-a civile
Sorinela Alina Macavei	— judecător la Secția I civilă
Adina Georgeta Nicolae	— judecător la Secția I civilă
Andraia Liana Constanda	— judecător la Secția I civilă
Lavinia Curelea	— judecător la Secția I civilă
Eugenia Pușcașiu	— judecător la Secția I civilă
Mirela Polițeanu	— judecător la Secția a II-a civilă
Roxana Popa	— judecător la Secția a II-a civilă
Iulia Manuela Cîrnu	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Trănica Teau	— judecător la Secția a II-a civilă
Petronela Iulia Nițu	— judecător la Secția a II-a civilă

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, învestit cu soluționarea Dosarului nr. 517/1/2019, a fost constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

Ședința este prezidată de doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Elena Adriana Stamatescu, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulament.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Argeș — Secția civilă, în Dosarul nr. 1.799/280/2017, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „dacă prin interpretarea dispozițiilor art. 48—49 și art. 55 alin. (1) din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, cu modificările și completările ulterioare, în categoria prejudiciilor aduse persoanelor juridice, produse prin accidente de vehicule, sunt incluse prejudiciile produse unităților sanitare prevăzute de art. 320 alin. (1) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare”.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, ce a fost comunicat părților, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă; părțile nu au depus puncte de vedere asupra chestiunii de drept.

În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Tribunalul Argeș — Secția civilă a dispus, prin Decizia civilă nr. 5.710 din 19 decembrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 1.799/280/2017, aflat pe rolul acestei instanțe, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept menționată.

2. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 15 februarie 2019, cu nr. 517/1/2019, termenul pentru soluționarea dosarului fiind stabilit la 3 iunie 2019.

II. Norma de drept intern ce formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

3. *Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, cu modificările și completările ulterioare* (denumită în continuare *Legea nr. 136/1995*)¹

Art. 48. — „Persoanele fizice sau juridice care au în proprietate vehicule supuse înmatriculării/înregistrării în România, precum și tramvaie au obligația să se asigure pentru cazurile de răspundere civilă ca urmare a pagubelor produse prin accidente de vehicule în limitele teritoriale de acoperire și să mențină valabilitatea contractului de asigurare prin plata primelor de asigurare, precum și să aplice pe parbrizul vehiculului sau în alt loc vizibil din exterior vigneta.

Persoanele care intră pe teritoriul României cu vehicule înmatriculate/înregistrate în afara teritoriului României se consideră asigurate, în condițiile prezentei legi, în una dintre următoarele situații:

a) dacă numărul de înmatriculare/înregistrare atestă asigurarea potrivit legii statului în care este înmatriculat/înregistrat vehiculul sau acordurilor internaționale de asigurare valabile în România;

b) dacă posedă documente internaționale de asigurare valabile în România.

Fac excepție de la dispozițiile prezentului articol persoanele fizice și juridice, pe timpul utilizării vehiculelor pentru cursele de întreceri, raliuri sau antrenamente, care se pot asigura facultativ pentru astfel de riscuri.”

Art. 49. — „Asigurătorul acordă despăgubiri, în baza contractului de asigurare, pentru prejudiciile de care asigurații răspund față de terțe persoane păgubite prin accidente de vehicule, precum și tramvaie și pentru cheltuielile făcute de asigurați în procesul civil, în conformitate cu:

a) legislația în vigoare din statul pe teritoriul căruia s-a produs accidentul de vehicul și cu cel mai mare nivel de despăgubire dintre cel prevăzut în legislația respectivă și cel prevăzut în contractul de asigurare;

¹ Abrogată, la data de 12 iulie 2017, prin art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2016 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terțelor persoane prin accidente de vehicule și de tramvaie.

b) legislația românească în vigoare, în cazul în care persoanele pagubite sunt cetățeni ai statelor membre ale Uniunii Europene, în timpul unei călătorii ce leagă direct două teritorii în care este valabil tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, dacă nu există birou național pe teritoriul traversat în care s-a produs accidentul.”

Art. 55. — „Despăgubirile se plătesc de către asigurător persoanele fizice sau juridice pagubite. (...)”

4. *Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare* (denumită în continuare *Legea nr. 95/2006*)

Art. 320. — „(1) Persoanele care prin faptele lor aduc daune sănătății altei persoane, precum și daune sănătății propriei persoane, din culpă, răspund potrivit legii și au obligația să repare prejudiciul cauzat furnizorului de servicii medicale reprezentând cheltuielile efective ocazionate de asistența medicală acordată. Sumele reprezentând cheltuielile efective vor fi recuperate de către furnizorii de servicii medicale. Pentru litigiile având ca obiect recuperarea acestor sume, furnizorii de servicii medicale se subrogă în toate drepturile și obligațiile procesuale ale caselor de asigurări de sănătate și dobândesc calitatea procesuală a acestora în toate procesele și cererile aflate pe rolul instanțelor judecătorești, indiferent de faza de judecată. (...)”

III. Expunerea succintă a procesului

5. Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Judecătoriei Pitești — Secția civilă la data de 31 ianuarie 2017, reclamantul Spitalul Universitar de Urgență București a solicitat, în contradictoriu cu pârâții X și Y, obligarea acestora în solidar la plata sumei de 24.719,40 lei, reprezentând contravaloarea cheltuielilor de spitalizare aferente pacientului Y, internat în cadrul Spitalului Universitar de Urgență București, în perioada 25—29 iunie 2016, plus dobânda legală aferentă debitului principal, calculată de la data introducerii cererii de chemare în judecată și până la plata efectivă și integrală a debitului.

6. În motivare, reclamantul a arătat că internarea s-a datorat faptei de vătămare corporală din culpă săvârșită de pârâțul X — conducător auto, prin producerea unui accident rutier care a avut drept consecință vătămarea pasagerului din dreapta față — pârâțul Y, căruia i-au fost cauzate leziuni pentru a căror vindecare au fost necesare circa 150 de zile de îngrijiri medicale.

Pârâțul Y nu a formulat plângere prealabilă împotriva pârâțului X, astfel că în cauza penală s-a dispus soluția de clasare în temeiul art. 16 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură penală.

7. Pârâții X și Y au formulat întâmpinare și cerere de chemare în garanție a societății de asigurare A S.A., solicitând respingerea acțiunii ca neîntemeiată, pentru neîndeplinirea condițiilor răspunderii civile delictuale, cu referire la condiția dovedirii prejudiciului, în condițiile în care reclamantul a depus la dosar două deconturi pentru aceeași perioadă de spitalizare, sumele înscrise în aceste documente fiind însumate.

Pârâțul Y a solicitat respingerea acțiunii ca fiind îndreptată împotriva unei persoane lipsite de calitate procesuală pasivă.

În argumentarea cererii de chemare în garanție, pârâții au arătat că X, conducătorul autoturismului implicat în accident, avea încheiată cu societatea de asigurare A S.A. o poliță de asigurare, iar în conformitate cu prevederile art. 24, art. 42, art. 48, art. 49, art. 55 alin. (1) din *Legea nr. 136/1995*, asigurătorul suportă plata cheltuielilor efectuate de spital pentru îngrijirile medicale acordate persoanei vătămate prin accidentul rutier.

8. La data de 2 mai 2017 reclamantul a formulat cerere de modificare a cererii de chemare în judecată, specificând că

înțelege să cheme în judecată, în calitate de pârâtă, și pe societatea de asigurare A S.A.

9. Chemata în garanție a formulat întâmpinare, solicitând respingerea cererii de chemare în garanție, cu motivarea că acoperirea cheltuielilor de spitalizare nu face parte dintre riscurile pe care le preia asigurătorul, potrivit dispozițiilor art. 49 din *Legea nr. 136/1995*. A mai precizat că nu este îndeplinită în cauză condiția vinovăției pârâțului X, pentru a putea fi angajată răspunderea civilă delictuală a acestuia, iar prejudiciul nu este unul cert, existând două deconturi depuse de reclamant pentru aceeași perioadă, însă cu valori diferite.

10. Prin Încheierea din data de 22 septembrie 2017 instanța a dispus admiterea în principiu a cererii de chemare în garanție.

11. Prin Sentința civilă nr. 9.140 din 27 octombrie 2017, Judecătoria Pitești — Secția civilă a admis în parte acțiunea, a respins cererea principală, a admis cererea de chemare în garanție și a obligat chemata în garanție la plata către reclamant a sumei de 24.719,40 lei, reprezentând contravaloarea îngrijirilor medicale acordate pârâțului Y.

12. Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut că la momentul săvârșirii faptei, pentru autoturismul care a produs accidentul rutier, exista o poliță de asigurare de răspundere civilă auto încheiată cu chemata în garanție, în calitate de asigurător.

În ceea ce privește legea aplicabilă pe fondul cauzei, instanța a constatat că la data producerii evenimentului rutier (24 iunie 2015) intrase în vigoare noul Cod civil, motiv pentru care a analizat, în persoana pârâților X și Y, îndeplinirea condițiilor răspunderii civile delictuale pentru fapta proprie, potrivit art. 1.349 alin. (1) raportat la art. 1.357 alin. (1) din acest act normativ.

Astfel, instanța de fond a constatat că fiind îndeplinite condițiile privind existența unei fapte ilicite, a prejudiciului, a legăturii certe de cauzalitate dintre fapta pârâțului X de a provoca accidentul rutier din 24 iunie 2015 și cheltuielile efectuate cu îngrijirile medicale ale pârâțului Y, internat în Secția clinică de neurochirurgie și Secția clinică ATI a Spitalului Universitar de Urgență București, în perioada 25—29 iunie 2016.

În privința condiției vinovăției a reținut că din probatoriul administrat în Cauza penală nr. xxx/P/2015 a Parchetului de pe lângă Judecătoria Bolintin-Vale rezultă că la producerea accidentului ar fi contribuit în exclusivitate pârâțul X.

Prin urmare, instanța a stabilit că sunt îndeplinite condițiile răspunderii civile delictuale pentru fapta proprie în persoana pârâțului X, astfel că acesta are obligația de a plăti reclamantului suma de 24.719,40 lei, reprezentând cheltuielile de spitalizare efectuate.

Analizând cererea de chemare în garanție, față de starea de fapt reținută și față de dispozițiile art. 49 lit. a) din *Legea nr. 136/1995*, aplicabil având în vedere data încheierii poliței de asigurare, potrivit dispozițiilor art. 146 din *Legea nr. 71/2011* pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, cu modificările și completările ulterioare, instanța a apreciat că în sintagma „despăgubiri acordate pentru persoanele aflate în acel vehicul” se încadrează și despăgubirile constând în cheltuielile de spitalizare ale persoanei aflate în vehicul, având în vedere că respectivele cheltuieli au fost efectuate în beneficiul ocupantului, iar nu în beneficiul unității spitalicești.

Totodată, potrivit art. 55 alin. (1) din *Legea nr. 136/1995*, despăgubirile se plătesc de către asigurător persoanelor fizice sau juridice pagubite.

Art. 27 din Norma Autorității de Supraveghere Financiară nr. 23/2014 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente de vehicule, cu modificările și completările ulterioare² (denumită, în continuare

² Abrogată, la data de 23 decembrie 2016, prin art. 44 lit. a) din Norma Autorității de Supraveghere Financiară nr. 39/2016 privind asigurările auto în România, cu modificările și completările ulterioare.

Norma nr. 23/2014), stabilește ce categorii de prejudicii nu sunt acoperite de polița RCA, cheltuielile de spitalizare nefiind prevăzute în acest articol, ceea ce impune obligarea asiguratorului RCA la plata sumelor datorate de către asigurat către partea civilă, în limitele contractului de asigurare.

13. Împotriva sentinței a declarat apel chemata în garanție, susținând că, în mod greșit, instanța a respins proba cu efectuarea unui raport de expertiză tehnică din care trebuia să rezulte vinovăția celui alt șofer participant la evenimentul rutier, că nu este îndeplinită condiția vinovăției exclusive a pârâtului X în producerea accidentului din 24 iunie 2015, iar referitor la prejudiciu acesta nu este cert, din calculul efectuat din cele două decururi rezultând o sumă de 11.499,50 lei.

14. Prin Decizia civilă nr. 5.710 din 19 decembrie 2018, Tribunalul Argeș — Secția civilă a respins ca nefondat apelul, pentru următoarele considerente:

Din conținutul Legii nr. 136/1995 rezultă că persoanele fizice sau juridice care au în proprietate vehicule supuse înmatriculării au obligația să se asigure pentru cazurile de răspundere civilă ca urmare a pagubelor produse prin accidente de vehicule și să mențină valabilitatea contractului de reasigurare.

În conformitate cu art. 49 din Legea nr. 136/1995, asiguratorul acordă despăgubiri în baza contractului de asigurare pentru prejudiciile de care asigurații răspund față de terțe persoane păgubite prin accidente de vehicule.

Asiguratorul RCA are obligația de a despăgubi partea prejudiciată pentru prejudiciile suferite în urma accidentului produs prin intermediul vehiculului asigurat, potrivit pretențiilor formulate, ce urmează a fi dovedite.

Din procesul-verbal de cercetare la fața locului întocmit de lucrătorii de poliție a rezultat că autoturismul Dacia Logan condus de pârâtul X a virat brusc către banda de urgență, acroșând autoturismul marca Citroen, care s-a răsturnat de mai multe ori, din accident rezultând rănirea pârâtului Y — pasager aflat în autoturismul condus de X, care a avut nevoie de îngrijiri medicale de 150 de zile.

Față de faptul că pârâtul X a avut încheiată o poliță de asigurare cu chemata în garanție și întrucât asiguratorul acordă despăgubiri în baza contractului de asigurare și răspunde față de terțe persoane păgubite prin accidente de vehicule, în mod corect prima instanță a obligat chemata în garanție la plata către reclamant a contravalorii îngrijirilor medicale acordate pârâtului Y, prejudiciul fiind cert, lichid și exigibil.

15. Prin aceeași decizie s-a dispus și admiterea cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, formulată de intimatul-pârât X.

IV. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

16. Prin Decizia civilă nr. 5.710 din 19 decembrie 2018, Tribunalul Argeș — Secția civilă a admis cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, formulată de intimatul-pârât X, fără a arăta care sunt motivele pentru care apreciază sesizarea admisibilă.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

17. Intimatul-pârât X, prin cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, în sensul că pricina se judecă în ultimă instanță, de chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită depinde în tot soluționarea cererii de chemare în garanție, iar chestiunea de drept este nouă, nefiind supusă analizei Înaltei Curți de Casație și Justiție pe calea sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile ori pentru recurs în interesul legii.

Pe fondul chestiunii de drept a apreciat că, prin interpretarea dispozițiilor art. 48—49 și art. 55 alin. (1) din Legea nr. 136/1995, în categoria prejudiciilor aduse persoanelor juridice produse prin accidente de vehicule sunt incluse prejudiciile produse unităților sanitare prevăzute de art. 320 alin. (1) din Legea nr. 95/2006.

În argumentarea acestui punct de vedere a invocat minuta întâlnirii reprezentanților Înaltei Curți de Casație și Justiție cu președinții secțiilor penale ale curților de apel de la Brașov, din 4—5 iunie 2015, prin care s-a apreciat că angajatorul este direct obligat la plata cheltuielilor către spital, deoarece, potrivit art. 55 alin. (1) din Legea nr. 136/1995, despăgubirile se plătesc de către asigurator persoanelor fizice sau juridice păgubite, unitatea spitalicească făcând parte din această ultimă categorie.

18. Reprezentantul apelantei a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

19. După comunicarea raportului întocmit de judecătorii-raportori, în aplicarea dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, părțile nu au depus puncte de vedere asupra chestiunii de drept.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

20. Completul de judecată investit cu soluționarea apelului în Dosarul nr. 1.799/280/2017 și-a exprimat punctul de vedere prin considerentele deciziei pronunțate în apel, redate la punctul III din prezenta decizie.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

21. **Jurisprudența Curții de Apel Pitești**, în a cărei rază funcționează instanța de trimitere, a comunicat că la instanțele din raza sa teritorială nu a fost identificată practică judiciară cu privire la problema de drept supusă dezlegării.

Jurisprudența celorlalte instanțe din țară

22. *Opinia majoritară a instanțelor naționale*, exprimată atât teoretic, cât și prin hotărâri definitive pronunțate în materie, este aceea că, în categoria prejudiciilor aduse persoanelor juridice prin accidente de vehicule, sunt incluse și prejudiciile produse unităților sanitare prevăzute de art. 320 alin. (1) din Legea nr. 95/2006.

În acest sens s-a reținut că prerogativa unității sanitare de a pretinde și a primi contravaloarea serviciilor medicale prestate de la persoana care, prin faptele sale, a adus daune sănătății altei persoane este reglementată de dispozițiile amintite din Legea nr. 95/2006. Textul legii nu comportă interpretări și reprezintă, practic, o novație prin schimbare de debitor, în condițiile în care, în temeiul legii, prestatorul serviciilor medicale are dreptul de a recupera contravaloarea acestora, dar nu de la beneficiarul direct, pacientul, ci de la cel care, prin fapta sa, a produs vătămarea care a necesitat îngrijiri medicale.

În cauză, unitatea spitalicească, prestând serviciile medicale, are dreptul, în temeiul legii, la contravaloarea acestora, de la cel care a produs prejudiciul, respectiv contravenientul. Cum acesta din urmă este o persoană aflată sub un contract de asigurare de răspundere civilă delictuală, asiguratorul, în condițiile unei cereri de chemare în garanție, urmează a plăti direct unității medicale contravaloarea serviciilor medicale prestate, acestea intrând în sfera noțiunii cu care operează art. 50 din Legea nr. 136/1995.

Potrivit Deciziei nr. 22 din 6 noiembrie 2017, pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 43 din 17 ianuarie 2018 (*Decizia nr. 22/2017*), în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 320 alin. (1) din Legea nr. 95/2006, persoana care a suferit

o vătămare corporală prin fapta altuia nu poate fi obligată, către furnizorul de servicii medicale, la plata cheltuielilor de spitalizare și tratament medical de care a beneficiat în cadrul unității medicale respective, potrivit legii, în limitele pachetului de bază ori minimal, după caz, în situațiile în care autorul vătămării nu a fost identificat sau persoana vătămată nu a formulat sau și-a retras plângerea prealabilă ori a intervenit împăcarea părților. Autorul vătămării poate fi chemat în judecată, pe cale civilă separată, pentru suportarea cheltuielilor de spitalizare și tratament medical de care a beneficiat persoana vătămată, în limitele pachetului de bază ori minimal, în situația în care acesta nu răspunde penal, întrucât a intervenit împăcarea părților.

Așadar, din dispozițiile art. 320 alin. (1) din Legea nr. 95/2006 și ale Deciziei nr. 22/2017 rezultă că furnizorul de servicii medicale poate chema în judecată pe autorul accidentului pentru suportarea cheltuielilor de spitalizare și tratament medical de care a beneficiat persoana vătămată, în limitele pachetului de bază ori minimal, că legislația are în vedere fapta ilicită a autorului accidentului, precum și prejudiciul creat de către acesta furnizorului de servicii medicale, astfel încât trebuie concluzionat că autorul accidentului răspunde față de furnizorul de servicii medicale pentru costurile acestor servicii.

Această opinie a fost exprimată de Curtea de Apel Bacău, Curtea de Apel Brașov, Curtea de Apel București, Curtea de Apel Constanța, o parte a instanțelor Curții de Apel Cluj (Judecătoria Bistrița și Beclean, Tribunalul Maramureș), Curtea de Apel Craiova, Curtea de Apel Iași (cu excepția Tribunalului Vaslui), Curtea de Apel Oradea, Curtea de Apel Suceava, Curtea de Apel Târgu Mureș, Judecătoria Câmpina, Judecătoria Buzău. S-a depus un număr semnificativ de hotărâri judecătorești.

23. Într-o altă opinie, minoritară, s-a apreciat că, în interpretarea art. 320 alin. (1) din Legea nr. 95/2006, unitatea medicală care a acordat servicii medicale victimei accidentului de circulație are la dispoziție alte remedii procesuale prin care poate pretinde persoanei vinovate de producerea accidentului sau asigurătorului RCA să achite costurile serviciilor acordate. Dispozițiile art. 320 alin. (1) din Legea nr. 95/2006, ce instituie răspunderea delictuală a persoanelor care, prin faptele lor, aduc atingere sănătății altei persoane, au un caracter special, stabilind dreptul la acțiune directă a unității spitalicești prejudiciate împotriva persoanei responsabile de producerea accidentului rutier.

În acest sens s-au exprimat Tribunalul Cluj — Secția civilă și Tribunalul Vaslui, depunând hotărârile judecătorești identificate.

24. La nivelul Tribunalului Sălaj, Judecătoria Zalău, Tribunalului Prahova, Judecătoria Ploiești și Curții de Apel Timișoara s-a semnalat practică neunitară.

25. Au fost exprimate și opinii în sensul inadmisibilității sesizării. Astfel, Secția civilă a Curții de Apel Brașov a apreciat, în principal, că sesizarea nu este admisibilă, întrucât este formulată de o instanță de apel, ce s-a pronunțat deja printr-o decizie, după publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 20 iulie 2017, a Deciziei nr. 369 din 30 mai 2017 a Curții Constituționale, ce permite și exercitarea căii de atac a recursului.

Opinia exprimată de judecătoria Secției a II-a penale a Curții de Apel București a fost în sensul inadmisibilității sesizării, întrucât problema de drept supusă discuției nu constituie o veritabilă chestiune de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei și nici nu este îndeplinită cerința nouității. Astfel, practica constantă a instanțelor este că în

categoria prejudiciilor aduse persoanelor juridice prin accidente de vehicule sunt incluse prejudiciile produse unităților sanitare prevăzute de art. 320 alin. (1) din Legea nr. 95/2006. Opinia pe fondul cauzei este justificată de faptul că dispozițiile art. 49 lit. a) din Legea nr. 136/1995 nu instituie vreo excepție cu privire la cheltuielile de spitalizare a victimelor acestor accidente. De asemenea este justificată de interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 50 și 55 din Legea nr. 136/1995, ale art. 320 alin. (1) din Legea nr. 95/2006 și a Deciziei nr. 1 din 15 februarie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 258 din 6 aprilie 2016 (*Decizia nr. 1/2016*), prin care s-a stabilit că în, interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 86 din Codul de procedură penală, în cazul asigurării obligatorii de răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente de vehicule, societatea de asigurare are calitate de parte responsabilă civilmente și are obligația de a repara singură prejudiciul cauzat prin infracțiune, în limitele stabilite în contractul de asigurare și prin dispozițiile legale privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă.

Judecătoria Secției a IV-a civile a Curții de Apel București au apreciat că din sesizare nu reiese care sunt divergențele de interpretare a dispozițiilor art. 48—49 și art. 55 alin. (1) din Legea nr. 136/1995, respectiv argumentele juridice pentru care aceste dispoziții legale sunt apte să primească două sau mai multe interpretări.

26. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

27. Din verificările efectuate rezultă că instanța de contencios constituțional nu s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 48-49 și art. 55 alin. (1) din Legea nr. 136/1995.

Asupra constituționalității dispozițiilor art. 320 alin. (1) din Legea nr. 95/2006 s-au pronunțat decizii cu privire la alte aspecte decât cele ce interesează cauza de față. La data pronunțării prezentei decizii, pe rolul Curții Constituționale se aflau 8 dosare în fază de raport, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a acestor dispoziții legale.

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

28. Prin raportul întocmit, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, judecătoria-raportori au apreciat că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate a sesizării, prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, lipsind cerința de admisibilitate legată de necesitatea existenței unei cauze care să se afle în curs de judecată.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

29. Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătoria-raportori și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

Asupra admisibilității sesizării

30. Procedura sesizării instanței supreme în vederea pronunțării asupra unor chestiuni de drept printr-o hotărâre prealabilă a fost introdusă în sistemul de drept român prin actualul Cod de procedură civilă, adoptat prin Legea nr. 134/2010, republicată, fiind reglementată de dispozițiile art. 519—521 din Codul de procedură civilă.

31. Scopul acestei proceduri este crearea unui mecanism nou pentru uniformizarea practicii judiciare care să contribuie,

alături de recursul în interesul legii, la transformarea practicii judiciare românești într-una predictibilă, care să răspundă așteptărilor rezonabile ale justițiabililor.

32. În privința *obiectului și a condițiilor* sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, legiuitorul, în cuprinsul articolului 519 din Codul de procedură civilă, instituie o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea acestei proceduri, condiții care se impun a fi întrunite în mod cumulativ, respectiv:

— existența unei cauze aflate în curs de judecată;

— cauza să fie soluționată în ultimă instanță;

— cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;

— ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;

— chestiunea de drept identificată să prezinte caracter de nouitate și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

33. Verificarea circumstanțelor sub care Înalta Curte de Casație și Justiție a fost sesizată denotă neîndeplinirea exigenței referitoare la cerința de admisibilitate legată de necesitatea existenței unei cauze care să se afle în curs de judecată.

34. Astfel, în prezenta cauză, Înalta Curte de Casație și Justiție a fost sesizată prin Decizia civilă nr. 5.710 din 19.12.2018, pronunțată de Tribunalul Argeș — Secția civilă, hotărâre prin care instanța de apel a procedat și la soluționarea apelului cu care a fost investită.

35. Potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (2) din Codul de procedură civilă, prin încheierea prin care completul de judecată dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, cauza va fi suspendată până la pronunțarea hotărârii prealabile.

36. Soluția impusă de textul de lege este firească, fiind justificată de caracterul și finalitatea acestei proceduri, câtă

vreme instituția dezlegării, în prealabil, a unor chestiuni de drept reprezintă un incident procedural prin intermediul căruia Înalta Curte de Casație și Justiție este chemată să statueze, printr-o hotărâre de principiu, asupra unei chestiuni noi de care depinde soluționarea pe fond și în ultimă instanță a unei cauze civile.

37. În condițiile în care, în speță, instanța de trimitere a soluționat apelul cu care a fost investită, demersul inițiat de aceasta cu privire la interpretarea chestiunii de drept în discuție este lipsit de finalitate, rezultatul nemaiputând fi valorificat în procedura în care inițial a fost considerat necesar.

38. Se mai reține, de asemenea, și că sub acest aspect, al îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a sesizării potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, actul de sesizare nu este deloc motivat, deși instanța de trimitere avea această obligație, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (1) teza a doua din același cod.

39. În jurisprudența constantă a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie civilă din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție s-a sancționat, sub aspectul admisibilității, neregăsirea în încheierea de sesizare a punctului de vedere al completului de judecată investit cu soluționarea cauzei asupra tuturor condițiilor prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă (deciziile nr. 20 din 22 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 588 din 5 august 2015; nr. 31 din 19 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 918 din 11 decembrie 2015; nr. 16 din 23 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 779 din 5 octombrie 2016; nr. 21 din 13 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 774 din 4 octombrie 2016).

40. În considerarea argumentelor expuse, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că mecanismul de unificare a practicii judiciare reglementat de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă nu poate fi valorificat, atât timp cât legiuitorul a stabilit, prin condițiile restrictive de admisibilitate, rolul unificator al instituției juridice a hotărârii prealabile numai în scopul preîntâmpinării apariției unei practici neunitare, printr-o rezolvare de principiu a unei probleme de drept.

41. Pentru aceste considerente, constatând că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, în temeiul art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Argeș — Secția civilă, în Dosarul nr. 1.799/280/2017, pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea problemă de drept: „*dacă prin interpretarea dispozițiilor art. 48—49 și art. 55 alin. (1) din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, cu modificările și completările ulterioare, în categoria prejudiciilor aduse persoanelor juridice produse prin accidente de vehicule sunt incluse prejudiciile produse unităților sanitare prevăzute de art. 320 alin. (1) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare*”.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 3 iunie 2019.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

GABRIELA ELENA BOGASIU

Magistrat-asistent,
Elena Adriana Stamatescu

TABLoul NAȚIONAL AL ARHITECȚILOR*)

Numere de înregistrare radiate din TNA
 Partea I
 Secțiunea 1: Arhitecți cu drept de semnătură
 Secțiunea 2a: Conducători arhitecți cu drept de semnătură
 Secțiunea 2b: Urbaniști diplomați cărora li s-a acordat drept de semnătură de
 conductor arhitect
 Partea a II-a
 Arhitecți cu drept de semnătură suspendat
 Conducători arhitecți cu drept de semnătură suspendat
 Urbaniști diplomați cărora li s-a acordat drept de semnătură de conductor
 arhitect suspendați
 Anexa I: filialele teritoriale al Ordinului Arhitecților din România

NOTĂ:

Tabloul Național al Arhitecților cuprinde, în forma alăturată, arhitecții și
 conducătorii arhitecți înscrși în Ordinul Arhitecților din România (OAR) până la data
 de 17 iunie 2019.

Tabloul Național al Arhitecților se utilizează de către filialele teritoriale ale
 Ordinului Arhitecților din România în administrarea dreptului de semnătură și de
 către autoritățile administrației publice pentru promovarea și autorizarea lucrărilor
 de construcții.

Tabloul teritorial al Arhitecților este evidența gestionată de către filialele
 teritoriale ale OAR. Lista filialelor este inclusă în anexa nr. 1.

Conform art. 37 din Legea nr. 184/2001 privind organizarea și exercitarea
 profesiei de arhitect, republicată, cu modificările și completările ulterioare,
 înregistrarea într-un tablou teritorial al arhitecților permite exercitarea profesiei în
 toată țara.

*) Tabloul Național al Arhitecților se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 591 bis,
 care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”,
 București, șos. Panduri nr. 1.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

